

BIBELSK TRO

Nr. 2
April 1996

5. årgang

PÅ **BIBELENS** Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet
Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlene skriftsyn, dvs. Skriftenes vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstår i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftenes ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veileding til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-

skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om «Skriften alene», «rettferdigjørelsen ved tro på Kristus alene» og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), forkynner/cand. theol. Kristoffer Fjelde (nestformann), misjonær/rektor Reidar Eriksen (sekretær), ingeniør Gordon Landro og avd.leder Olav Stokka.
Varamenn: Adjunkt Gunnar Holth, misjonær/cand. theol. Olav Toft, avd.leder Tor Ydstebø, bonde Ola Borrevik og bedriftsleder Gunleif Handeland.

Rådet:

Rådgiver/sosialøkonom Dagfinn J. Hansen, misjonær Jan Ove Heggdal, bonde/cand. theol. Arvid Joramo, bonde Leif Jan Krogedal, bonde Samuel Norland, misjonær/cand. theol. Guttorm Raen.

Faste medarbeidere

i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, lærer/cand. theol. Eivind Gjerde, adjunkt Gunnar Holth, lærer Reidulf Tværåli, misjonsskolelærer/dr. Norvald Yri.

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk grunn

Redaksjon:
Olav Hermod Kydland

Guttorm Raen
Olav Toft

Redaksjons- og
ekspedisjonsadr.:
Postboks 264, 4350 Nærøs
Fax 51 43 22 82

Abonnement og gaver:
Kleppveien 894,
4063 Voll

Postgiro: 0825 0578300
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro:
1199 250-9350

Kasserer: Kristian Byberg
Tlf. 51 65 41 01

Utkommer 6 ganger i året.
Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 100,-
Til andre land kr. 125,-
Skoleungdom kr. 70,-

Redaksjonen er ansvarlig for alt som kommer fram i lederspalten. Konkrete synspunkter førstvig står de respektive forfattere ansvarlig for. Red. deler nødvendigvis ikke alle disse, men er ansvarlig for at ikke noe bryter med stiftelsens formål og grunnlag. Unntak fra dette kan være ytringer i klipp- og leserbrevspalten.

Ettertrykk kan skje med kildeangivelse.

Layout: Narve Holmen

Steinkjer Trykkeri AS
Tlf. 74 16 30 00

Nr. 2 April 1996:

Kamp og seier Olav Hermod Kydland	Side 2
Det levende håp Jonas Hodnefjell	» 3
Det er fullbragt! Willy M. Nilsen	» 4
«Jeg er din arv og eiendom...» Gunnar Holth	» 5
«Mitt hjerte seg fryder at Jesus oppstod» Olav H. Kydland	» 6
Opp til Jerusalem Anfinn Line	» 9
Nød og nåde Øivind Andersen	» 10
Sjelesørgerbrev til en i anfektelse og syndenød Carl Olof Rosenius	» 13
Bibelens hovedanliggende Martin Luther	» 14
Bønn Eivind Gjerde	» 15
«Jeg tror...» Guttorm Raen	» 19

God påske!

Redaksjonen vil ønske alle lesere en god og fredfull påske med to vers av en salme av Hans Adolph Brorson (nr. 665 i Sangboken):

*Jeg ser deg, o Guds lam, å stå
på Sions bergetopp.
Men akk, den vei du måtte gå
så tung og trang der opp!
Å byrde som på deg var kast,
all verdens skam og last.
Så sank du i vår jammer ned
så dypt som ingen vet.*

*Takk, Fader, at du var så god
mot Adams falne att.
Du frelste oss ved Lammets blod
og gav oss barnerett.
Deg priser nå hvert åndedrag,
hvert sukk og hjerteslag.
Guds Lam, for all den kval du led.
Takk, takk i evighet!*

Nr. 3/1996 av Bibelsk Tro kommer i mai.

Kamp og seier

Gjennom hele historien har den kristne forsamling vært en stridende forsamling som satan og hans åndehær har ført en kontinuerlig kamp mot for å prøve å splitte, skremme og tilintetgjøre den. Også i dag er situasjonen slik.

I en tid preget av uro, forfall og frafall ser den kristne forsamling fram til påske igjen. – I vårt daglige strev og kamp går våre tanker tilbake til den første påske, hvor Guds Sønn, Jesus Kristus, ble sviktet og overgitt til dom og henrettelse. Jesus døde og ble lagt i en grav, men stod opp igjen den tredje dag.

Dette er den største hending som har skjedd i verdens historie.

Guds Sønn fra evighet av kom i «syndig kjøds lignelse» og ble grepst, pint og henrettet av dem som han var kommet for å frelse (se 1Kor 2,8; sml. Apg 4,10). I sin blindhet vraket de verdens eneste Frelser og håp: «– For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blandt mennesker, som vi kan bli frelst ved» (Apg 4,12).

Gjennom hele Det gamle testamente taler Gud om han som skulle komme og bli såret for verdens overtredelser, knust for våre misgjerninger og straffen skulle bli lagt på ham (se Jes 53).

– De troende i den gamle pakt – i sin kamp og strid – trodde løftene og så fram til han som skulle komme (se Heb 11; 1Pet 1,10-11).

Vi, derimot, ser tilbake til en historisk kjennsgjerning som skjedde i tidens fylde.

Jesu seier, vår seier

Ved den første påske stod kampen om Jesu person og verk. De religiøse lederne som kom med mange falske anklager, ville ha ham bort. Til dette fikk de hjelp fra en frafallen disippel.«Da for Satan inn i Judas med tilnavnet Iskariot...» (Luk 22,3). Den onde overtok ledelsen i Judas sitt hjerte og sinn slik at han ble en brikke i Satans onde strategi mot Gud og hans ypperste skapning, mennesket. – For en tragedie både for Judas og hans likesinnede!

Det så ut som om mørkets makter skulle seire, for Jesus lå i sin grav, mens disiplene kjempet med sorg, fortvilelse og tvil. – Verden gledet seg, men disiplene gråt.

Så oppratt imidlertid den tredje dag, og Jesus stod opp fra de døde og viste seg for sine. Sorgen, tvilen og fortvilelsen forsvant etter hvert ved synet av den oppstandne – som hadde seiret over synden, døden og djevelen.

Det er velsignet godt å tenke på at Jesu Kristi seier er vår seier. I vår daglige kamp mot djevelen, verden og vårt eget kjød får vi hvile i golgataverket. Selv om synden trykker dag og natt, så står det likevel fast at ikke noen eller noe kan skille de troende fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus (Rom 8,38-39). Selv om det mennesklig sett ofte ser håpløst ut, så vet vi at vi skal seire fordi Lammet har seiret. Derfor synger den troende forsamling: «Lammet, ja, Lammet, dets vunder og sår, Æren og prisen i evighet får! Amen halleluja! Amen!»

OLAV HERMOD KYDLAND

Min Frelsar

*Min Frelsar, du veit eg vil strida,
du veit og kor vesal eg er.
I gjøymsla hjå deg kan eg lida.
Di miskunn, di kraft der eg før.*

*Min Frelsar, du ser og mi lengsla:
Få meire av kjærleiken din.
Du ser kor eg kolnar i trengsla.
Så lite av siger eg vinn.*

*Min Frelsar, så tak meg i handa,
og lei meg der viljen din er.
Så eg kan på himmelstranda
i øvone takka deg der.*

SINA BELGEN LILLEBOSTAD

Det levende håp

**«Lovet være Gud og vår
Herre Jesu Kristi Fader,
han som etter sin store mis-
kunnhet har gjenfødt oss til
et levende håp ved Jesu
Kristi oppstandelse fra de
døde»**

1Pet 1,3

Gud har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesus Kristus, skriver apostelen. Dette levende håp skjenket Gud oss påskemorgen, da han oppreste Kristus fra de døde. Jesus hadde kjempet den svære kamp med det vonde i verden. Han hadde kjempet med lidelsen og smerten. Han hadde kjempet med den vredes dom som hang truende over en syndig verden. Han hadde kjempet med døden og dødsriket. Han sank i døden og graven. En mørkere natt har aldri gått over jorden.

Da lysnet det i øst. Det lysnet til påskemorgen. Og med den første lysstråle steg han fram av sin grav i forklaret herlighet. Han hadde seiret. Det er dette som gir de kristne det levende håp; for han har ikke kjempet og seiret for å ha seierens frukter for seg selv. Han hadde kjempet og seiret

for sitt folk. Han har kjempet og seiret for å frelse sitt folk ved den seier han en gang har vunnet, og som ingen mer kan gjøre om igjen.

Derfor kan vi som kristne ha det levende håp. Han vil nok at vi skal prøves og lutres og oppdras for det evige livet, men han vil ikke at vi skal knuses og gå til grunne. Nei, det kan vi være trygg for. Trengslene og fristelsene skal bli oss til gode. Vi skal øves i tålmodighet, og det skal være en liten stund. Vi har det evige livet foran oss.

Vårt arbeide og strev skal ikke være forspilt; det skal bli til velsignelse. Vi skal vokse ved det i kraft og klarhet. Vi skal være til velsignelse for verden, og Guds rike skal vokse. Selv det fattigste og ringeste arbeide vi må slite med, skal bringe Gudsriket fremad, dersom det utføres i Jesu navn.

Fremtiden hører Jesus til. En liten stund, så boyer alles knær seg for ham.

Også døden skal bli oss til gode. Vi skal ikke dø, vi skal leve. Vår sjel skal hvile i Guds hånd og vårt legeme skal hvile i graven. Dette er vårt levende og velsignede håp.

JONAS HODNEFJELL

Fra forbryter- døden til Paradis

«Og han sa: Jesus, kom meg i hu
når du kommer i ditt rike. Og
han sa til ham: Sannelig, jeg sier
deg: I dag skal du være med meg
i Paradis!»

Luk 23,42-43

*Når du kommer i ditt rike,
Herre Jesus, tenk på meg.
Helveds luer selv må vike
for en tanke, tenkt av deg!*

Det er fullbrakt!

Disse tre ordene som lød fra korset på Golgata har sendt gjenklang gjennom hele verden i snart to tusen år. På alle verdens språk, til alle nasjoner har seiers ordene runget ut.

Mange viktige taler med store ord er holdt av store menn i verdenshistorien. Vi kjenner til de store vitenskapelige, filosofiske og politiske personer, som med sine store ord og gjerninger har fått bety mye. De har satt spor etter seg som få eller ingen andre har kunnet kopiere.

Men i all sin ordprakt og ordforråd, har ingen av den kunnet skape evig liv til sine tilhørere. De blekner aldeles i forhold til Mesterens ord fra Golgata. Ja, selv om himmel og jord forgår skal Jesu ord bestå.

Ordenes innhold

Alle store mنسس ord har et innhold. De bærer et budskap som talerne vil uttrykke, et budskap som nettopp de mener er av viktig betydning.

Hvilket innhold har Jesu ord som han uttalte på korset, før han bøyde hodet og oppgav sin ånd?

Det er skrevet mange bøker og artikler om dette emnet. Alle mener å vite hva Jesus mente, hvilket budskap han ville ha fram. Men det er ikke alle som treffer helt meningen med ordene fra korset. De liberale teologer prøver å tåkeleggje budskapet med sin "bakenforliggende" forståelse av ordene. Ja, man stiller spørsmål om det er Jesus selv som har uttalt dem, eller om hans disipler har tillagt dem han på et senere tidspunkt.

*Å, hvilke dype saker,
Hvor undres vel min sjel!
Se, Herren døden smaker
istedenfor sin trell!
Den Herre Krisus, Gud og mann,
for meg, fortapte synder,
gikk under dødens bann.*

(Gesenius/Rostgaard)

Men vi skal ikke stille noen liberalistisk teologi-diagnose. I stedet skal vi i sinhet og bønn betrakte ordene slik de står og la dem få gjøre sin gjerning i oss.

Evangeliet

De tre ordene av Jesus, er et hovedelement i evangeliet. De forkynner oss at noe avgjørende har skjedd, som har betydning for alle mennesker til alle tider. Ja, de innebærer en evighetsbetydning for hvert eneste menneske på jord.

Det er evangeliet om at forsoningsverket er fullført. Det som Gud i himmelen besluttet for vår frelse, er utført og fullendt. Det som Herren gjennom sine profetier i GT bebudet skulle skje, er nå oppfylt av Jesus Kristus. Alle offringene i den gamle pakts tid, var forbilde på det endelige offer som Gud selv skulle tilvei-bringe, er fullbrakt i Jesu offerdød på Golgata en gang for alle.

Oppdraget er fullført

Når et oppdrag blir fullført, enten det gjelder bygging av vei eller annet arbeid, blir det sendt en melding til arbeidsgiveren om at oppdraget er fullført.

En slik melding ble sendt fra Golgata utenfor Jerusalem. Det oppdrag som Faderen hadde gitt til Sønnen, var nå fullført. Etter sin oppstandelse, viser han sine trege disipler i Emmaus til hva Skriftene sier om ham. "Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn i sin herlighet" (Luk 24,26 flg).

I sin "bibeltime" la han ut hva Skriftene fra Moses og profetene forkynte om ham. Han tar for seg skriftstedene og utlegger dem. Hadde vi vært tilhørere, ville vi også fått hans utleggelse av Sal 22 og Jes 53 som forkynner om den lidende Messias.

De fleste kjenner til Jes 53,5: "Han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger". Men det siste verset (v. 12) er kanskje mindre kjent. Legg merke til hva som står der: "Derfor vil jeg gi ham de mange til del, og de sterke skal han få til bytte, – fordi han uttømte sin sjel til døden og ble regnet blant overtredere, han som bar manges synd, og han ba for overtrederne." →

«Jeg er din arv og eiendom...»

Hans Poulsen Resen (1561–1638) var dansk professor og biskop.

Han var en Luther-kjennere og mente Luther hadde bragt for dagen den rette kristendom. En kristendom som bare kunne gripes ved levende tro.

Resen arbeidet frem en ny dansk bibeloversettelse som var ferdig i 1607, og har ellers forfattet utallige lærde verker.

1. *O kjære Herre Jesus Krist
Som frelste oss fra Satans list!
Du som et fromt uskyldig lam
Led hjertens angst og verdens skam.
Og endelig ved korsets død
forløste meg fra evig nød.*
2. *Jeg takker deg av hjertets grunn
For pinen din så mangelund
Og beder inderlig til deg
Du vil min synd forlate meg,
Du som for meg, o Herre min,
Gikk helt i dødens våde inn!*

Her står det at han "uttømte sin sjel til døden" og at han "bar mange synd". Forstår du hva det betyr?

Fra dåpen i Jordan til korset på Golgata går det en ubrukt linje når det gjelder hans stedfortredergjerning. Ved dåpen i Jordan ble alle verdens synder lagt på ham (Joh 1,29), og alt han sa og gjorde i sin tjeneste hadde ett mål: at menneskeheten skulle forsones med Gud. Det som var ødelagt ved syndefallet i Edens hage, skulle gjenopprettes på Golgata på korset.

Han gjorde opp for oss

Nå hadde han gjennomgått alt det han var kommet for. Kampen i Getsemane utkjempet han alene. De som skulle våke sammen med ham, sovnet av utmattelse. Da han ble tatt til fange, rørte alle hans tilhengere og lot han være alene med horden av fiender. Ingen stilte opp for ham som forsvarsadvokat. Selv den som hadde lovt å kjempe med ham til døden, sviktet og fornekket at han noen gang hadde hatt kjennskap til mannen fra Nasaret.

Men han bør også huskes for sitt betydelige arbeid med salmer. Han diktet og oversatte flere. Salmen som siteres ned-enfor er en av hans beste.

Den var med i Landstads Reviderte under «Langfredag», men

har ikke fått plass i Norsk Salmebok.

Personlig har jeg ofte hatt bruk for denne bønnesalmen. **GUNNAR HOLTH**

3. *La, hellige Immanuel,
Din død ei spilles på min sjel!
Men la din angst og tåreflod
Meg blive sjælefrelse god,
Ditt fengsel og de hårde bånd
Fri meg av mine fienders hånd!*
4. *Jeg er din arv og eiendom
Som du har søkt så såre om,
Du har meg med ditt blod jo kjøpt
Og til din dyre død meg døpt;
Så kan du ei forlate meg,
All min fortrostning står til deg!*

Men overfor keiserens mann, Pilatus, kunne han si: "Du hadde ingen makt over meg, dersom det ikke var gitt deg ovenfra." (Joh 19,11)

Han ble hudstrøket, tornekront, hånet og til sist naglet fast til forbannelsens tre. Folket hadde ropt: "Korsfest ham!" Den feige Pilatus ga etter for folkekravet, i stedet for å gi den uskyldige fri. I stedet ga han dem en morder som "påskegave".

Nå hang han på korset. Mørket hadde omgitt ham i tre timer, – lange timer! I dette mørket uttømte han sin sjel, – gjorde opp vår syndegjeld. Han hadde ropt i sin nød: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?"

Hør det, og les det om igjen: Det er fullbrakt!

Frelesesverket er fullført, han har gjort fyldest for alle våre synder. I ham står vi rene og hellige for Gud.

La det få senke seg ned i ditt hjerte! Han hvisker det til deg, og Den Hellige Ånd maler dette budskapet for deg: DET ER FULLBRAKT!

WILLY M. NILSEN

«Mitt hjerte seg fryder at Jesus oppstod»

Samtale med professor Carl Fr. Wisløff

Professor Carl Fr. Wisløff trenner nok ingen spesiell presentasjon for leserne av Bibelsk Tro. I et langt liv har han vært prestelærer, forfatter, forkynner av Guds Ord og en benådet veileder for kristenfolket, særlig for det bibeltroende lekfolk. – Bibelsk Tro har hatt en samtale med Wisløff med særlig tanke på dagens forkynnelse og påskens budskap.

Fra unge år

- Vil du nevne noe fra dine første år som har hatt stor betydning for deg?
- Jeg har hatt den store lykke å vokse opp i et kristen hjem, forteller Wisløff. – Det var især far som satte sitt preg på det.
- Min mor døde da jeg var seks år gammel, og så ble det far som måtte ta seg av oss tre søsken. Jeg minnes med takknemlighet at far lærte oss morgen- og kveldsbønn. Han holdt også morgenandakt hver eneste dag. Han leste i en andaktsbok, bad til Gud og så sang vi. Dette ser jeg tilbake på med stor glede og takknemlighet.

Jeg vil benytte anledningen til å minne alle troende om ikke å forsømme den daglige andakt med hele familien. La familien samles hver eneste dag til en andaktstund hvor Guds Ord, bønn og sang får sin rette plass.

- Når fikk du kall til å forkynne Guds Ord?

- Jeg kom til personlig kristen tro da jeg gikk på gymnaset. Snart forsto jeg at min vei måtte gå gjennom teologisk studium og til tjeneste med Guds Ord. Fra min tidlige ungdom har jeg kjent på et kall til å forkynne Guds Ord.

Ingen ting i Jesu forsamling er viktigere enn å forkynne Guds Ord. Men dessverre legges det ikke slik vekt på forkynnelsen i dag. Det merkes på flere måter. I kirken varer prekenen ofte bare

10 minutter; men sang, ofte med moderne rytmer, og dramatiske opptrinn blir det tatt rikelig med tid til. Dessverre møter vi også denne tendensen på bedehusene noen steder. I denne forbindelse tenker jeg ofte på Luthers ord: «Blir ikke Guds ord forknyt, så er det bedre at man ikke kommer sammen i det hele tatt». Dette ord skulle vi alle merke oss!

Forkynnelsen i dag

- Hva mangler i dagens forkynnelse?
- Det er flere feil og svakheter ved dagens forkynnelse. En kan bare stille noen kritiske spørsmål, så ser en snart hvordan forkynnelsen er i dag. – Blir det gjort rett forskjell på loven og evangeliet? Blir Guds hellige lov forknyt til vekkelse og omvendelse? Blir det gjort forskjell på troende og uomvendte?

Blir det klart forknyt at vi alle er under Guds vrede og dom med våre onde hjerter og våre mange synder? Blir det gitt et klart kall til omvendelse? Blir det forknyt at vi som troende ikke har noen annen verdighet for Gud enn Jesu fullkomne rettferdighet, som tilregnes ved troen?

- En kan også undre seg hvor lite og svakt det i dag blir forknyt om Jesus som vår frelser og forsoner.

Jesus var vår stedfortreder på Golgata. Han bar straffen for alle våre synder. Han er også vår representant for Guds domstol i himmelen. Hans rettferdighet er den hvite drakt vi får stå kledd i for Guds dom. Selv om disse rike sannheter finnes på mange steder i Bibelen, så er de ofte fraværende i vår tids forkynnelse.

- Derfor kan en gjerne stille spørsmål om hva som forkynnes på prekestolen i dag, sier Wisløff.

Påskehøytiden

- Hva er påskens budskap til oss i dag?
- Påsken er den eldste høytid i den kristne forsamling, understreker Wisløff

og fortsetter: Søndagen er Jesu oppstandelses dag. Derfor er i grunnen hver søndag en høytidsdag.

– Julen ble ikke feiret som årlig høytid før mye senere. Det var ikke før ca. år 350 at «den uovervinnelige sols» dag ble feiret som Jesu fødsels dag (25. desember).

Men påsken ble den kristne hovedhøytid mange år tidligere. – Påsken er en forunderlig rik høytid. Mange tanker vekkes ved denne høytid – mange dramatiske hendinger kalles fram for vår bevisshet.

– Tenk på palmesøndag! med inntoget i Jerusalem. Tankene vekkes om oppfyllelsen av profetiene og Israels holdning, og en dag skal Israel i sannhet hilse Ham som kommer i Herrens navn.

Deretter kommer skjærtorsdag med innstiftelsen av nattverden. Tenk hvor mye som der er gitt av rike velsignelser! Og langfredag, korsets død som Jesus led i vårt sted.

For meg er lørdagen – mellom langfredag og påskedag – blitt en dag som vekker underlige og rike tanker. Om ikke Jesus kommer før min tid, så skal jeg en dag legges i graven. For meg er det en forunderlig dyrebar tanke at også Jesus har ligget i graven. Det heter i en gammel salme: «Mitt hjerte seg fryder at Jesus oppstod; min grav skal nu blive et fristed og give en hvileseng god» (Landstads rev. 349).

← godtgjort å være Guds veldige Sønn»

– Tenk for en rikdom i evangeliet på påskedag, fortsetter Wisløff. Jesus er «godtgjort å være Guds veldige Sønn ved oppstandelsen fra de døde» Rom 1,4. I Bibelskapets oversettelse står det dessverre at Jesus ved oppstandelsen ble «innsatt som Guds veldige Sønn». – Nei, poengterer Wisløff, Jesus ble ikke «innsatt» som Guds Sønn ved oppstandelsen. Guds Sønn var han fra evighet. Men det som skjedde ved oppstandelsen, det viser at han ble «godtgjort å være Guds veldige Sønn».

Han vandret på jorden i en ringe skikkelse. Derfor ble han foraktet og forkastet. Men på oppstandelsens dag stod han opp fra de døde med velde, og nå sitter han ved Guds høyre hånd, hvor engler og makter og krefter er ham underlagt 2Pet 3,22.

Carl Fr. Wisløff.

En total fornyelse

– Hvordan bør vi forkynne påskens budskap for dagens mennesker?

– Ved Jesu legemlige oppstandelse er døden overvunnet, slår Wisløff fast og fortsetter: – Vi skal stå opp fra de døde, slik som han oppstod. Vår kristne tro går ut på «kjødets oppstandelse». Jeg tror det er god grunn til å tale bibelsk klargjørende nettopp om denne sak. For vår tids mennesker er religiøse. Den gamle materialistiske innstilling er i stor utstrekning forlatt.

– Mange tror på et liv etter døden. Men denne tro er ofte av almenreligiøs karakter: Legemet går til grunne, men vår udødelig sjel lever videre.

– Den gamle hedenske tanke om sjelenvandring har ikke få tilhengere. Dette liv som vi nå lever, er ikke det eneste. Vi blir født inn i en ny tilværelse, akkurat som vi jo har levet i en tidligere tilværelse før den nåværende. Slikt blir sagt og trodd i dag. Ja, selv hos folk som bekjenner seg som troende kristne, kan vi møte slike tanker.

– Her må forkynnelsen sikte på en bibelsk klargjøring, understreker Wisløff. – Jesus stod legemlig opp fra de døde. Om

Han opplot Skriftene

«Brente ikke våre hjerter i oss da han talte til oss på veien og opplot Skriftene for oss» (Luk 24,32).

Der har vi liksom i et glimt det som Det gamle testamente, Den Hellige Skrift, var blitt for de første kristne: Det var blitt en skrift som gjorde deres hjerter brennende.

Men det er enda et moment vi må legge merke til. Som nevnt var de fortrolige med Det gamle testamente. Likevel bebreidet Jesus dem i begynnelsen at de hadde vært så uforstådige og senhjertede i sitt forhold til Det gamle

testamente. Men nå var de ikke lenger sene. Nå var deres hjerter brennende. Hva hadde skjedd i mellomtiden? Hva var grunnen til at deres hjerter var blitt brennende? Jo, at «han opplot Skriftene for dem».

Det hadde altså hendt noe som hadde gjort Skriftene interessante og fengslende, gjort dem til Skrifter som gjør hjertene brennende. Dette var blitt mulig fordi Kristus hadde fått utlegge Skriften. Han hadde åpnet inngangen til dem.

HUGO ODEBERG

legemet er blitt til mold, skal likevel Herren finne det og vekke det opp. Det er det samme legemet, men det har fått nye egenskaper. Om dette skriver Herrens apostel inngående i 1Kor 15.

– Vi er ikke satt til å forkynne «livet etter døden». Det er for svakt å bare bruke slike uttrykk. Bibelen forkynner en total fornyelse: kjødets oppstandelse, en ny himmel og en ny jord.

1. påskedag 1942

– Har du et spesielt minne eller opplevelse fra en påske som du gjerne vil nevne?

– Ja, jeg vil gjerne nevne en påskedag som jeg aldri kan glemme, sier Wisløff og fortsetter: Det var 1. påskedag i 1942. Landet var okkupert av en fiendtlig makt som ved hjelp av norske forrædere ville prege skolen for å oppdra alle norske barn i nazismens ånd. Tusen lærere var arrestert fordi de hadde protestert mot dette overgrep.

– Biskopene våre var avsatt og forvist. Da fikk alle prester brev fra den hemmelige kirkeledelsen, hvor vi fikk tilsendt skriften Kirkens Grunn. Samtidig fikk vi oppfordring til å nedlegge våre statsembete.

– Aldri glemmer jeg stillheten i kirken da jeg orienterte om situasjonen, om Kirkens Grunn og om at jeg nå nedlegger mitt embete. – Det ble en underlig guds-tjeneste. Jeg kan ikke beskrive den stemning av alvor som fylte kirken – sammen med en sterk beslutsomhet: Vi skal i Guds navn stå sammen i kampen. Vi skal i Guds kraft bære de vanskeligheter

som nå sikkert vil komme. Hans Espegren stemte i med sin kraftige stemme: «Han lever jo ennå, den gamle av dager». – Jo, det var en virkelig påskedag!

« – begravet med ham»

Avslutningsvis ber vi Wisløff om å ta fram et ord fa Bibelen som har vært til hjelp for ham selv og som kan være til hjelp og trøst for våre leser.

– Da vil jeg gjerne minne om et ord fra Rom 6,4: «Vi ble altså begravet med ham ved dåpen til døden, for at likesom Kristus ble oppreist fra de døde ved Faderens herlighet, så skal også vi vandre i et nytt liv».

– Vår dåp vitner om at Guds barn er innsatt i et livs- og dødssamfunn med Kristus. Det gjelder alle som ved troen hører ham til. Det som er vunnet ved Jesu død og oppstandelse, det er blitt vårt ved dåpen og troen.

– Vårt eget liv er dømt til døden. Vårt liv lever vi i samfunn med ham og i hans kraft. Dessuten er det underlig å tenke på at som Faderen førte sin Sønn gjennom den bitre død opp til liv og herlighet, så skal han også føre sine barn etter dette forbilde.

– Kristenlivet er ikke en parademarsj i stadig medgang, jubel og glede. Vi skal gjennom verdens motstand og djevelens onde anslag. Vi skal få oppleve anfektelsens nød og smerte. Men målet er herlig – vi skal for Jesu skyld nå helt hjem til Gud, til evig glede sammen med alle de freste.

– Lovet være Jesu navn!

OLAV HERMOD KYDLAND

Opp til Jerusalem

«Frå den tid tok Jesus til å gjera det klårt for læresveinane sine at han laut fara til Jerusalem, og at han skulle tola mykje vondt av dei eldste og øvste-prestane og dei skriftlærde, at han skulle verta slegen i hel, og at han skulle stå opp att tredje dagen.

Då tok Peter han til side og gav seg til å irettesetja han og sa: Gud fri deg, Herre. Dette må aldri henda deg.

Men han snudde seg og sa til Peter: Vik bak meg, Satan. Du er meg ein støytestein, for du har ikkje sans for det som høyrer Gud til, men berre for det som høyrer menneske til.»

(Mat 16,21-23)

Me hører så tids at me står i ein åndskamp. Det er nok rett. Ingen som vil vera ein kristen kjem utanom den. I Heb 12,1 står det om ein strid som ligg framfor oss, og i Ef. 6,12 at me har ein strid som ikkje er mot kjøt og blod, men mot maktene, mot herrevelda, mot verdens herskarar i dette mørket, mot vondskapens åndeher i

himmelromet. Dette syner oss at bak striden står det åndsmakter. Difor vert det ein åndskamp.

I ordet vårt får me høyra at Satan går til angrep på Jesus. Til det får han bruka Peter. Det høyrest så velmeint og fint ut at Peter vil spara Jesus for liding og død. Men bak det står Satan. Kunne han hindra Jesus i å gå liding-svegen, var slekta fortapt i syndene sine.

Men dette lukkast ikkje for Satan. Jesus såg at det var han som tala gjennom den velmeinande Peter. Jesus gjekk til Jerusalem for å lida og døy for oss. Han gjekk til Golgata. Der sona han alle syndene våre med blodet sitt. Der avvepna han maktene og herredøma og synte dei ope fram då han viste seg som sigerherre over dei på krossen (Kol 2,15). Ved krossen opna Jesus ein ny og levande veg inn til Gud. Nå er det frelse å få for alle som trur.

Også til oss kjem Satan med si freisting. Han vil ha oss til å gå utanom Kristi kross. Kan det lukkast, er me fortapte. Diverre er det mange som høyrer på han. Ordet om krossen er ikkje det folk flest vil høyra. Dei vil heller ha eit «sosialt» evangelium som gjev dei noko for livet her i verda. Har du det slik? Då segjer Jesus til deg: «Du har bare sans for det som hører menneske til.» Måtte du få sans for det som hører Gud til, lidingsvegen Jesus måtte gå for å frelsa oss.

ANFINN LINE

SE OG LEV!!!

*Det er liv i å se på det Golgata kors.
Ja, just nu er det liv og for DEG!!!*

Nød og nåde

«Da han førte mange barn til herlighet, sømmet det seg for ham, som alt er til ved, å fullende deres frelses høvding gjennom lidelser» (Heb 2,10)

«Han har i sitt kjøds dager, med sterkt skrik og tårer, båret frem bønner til ham som kunne frelse ham fra døden. Og han ble bønnhørt for sin guds frykt. Enda han var Sønn, lærte han lydighet av det han led» (Heb 5,7-8)

«For vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medlidenshet med oss i vår svakhet, men en som er prøvet i alt i likhet med oss, men uten synd» (Heb 4,15)

Nød og nåde hører sammen
Vi skulle kanskje ha kalt det vi nå har for oss for: *Jesu nød og Guds nåde*. Guds kjærlighet og nåde henger jo så uløselig sammen med Jesu lidelser og nød. Men hva er kjærlighet? og hva er en frelser?

Våre menneskelige tanker om dette strekker ikke til. Når vi møter et menneske som er i nød, sier vi gjerne: Stakkars han! Han har det vondt! Og så tror vi at vi med det har gitt uttrykk for sann medlidenshet og kjærlighet. Men i virkeligheten kommer dette: Stakkars han! som et uvilkårlig uttrykk for at vi tenker oss selv inn i samme situasjon som den som er i nød, og instinktivt gyser vi ved tanken på å skulle være i en slik lidelse. Med andre ord er det egoismens avsky for å lide, og ikke kjærlighet, som ligger bak slike utrop.

Kjærlighet er nettopp det motsatte: Det er å dele dens kår som er i nød. Den som skal redde en druknende, må selv sette sitt liv i fare for å redde det menneske. En som skal frelse et menneske ut av et

brennende hus, må selv inn i huset. Kjærlighet er ikke uforpliktende medlidenshet, eller å gi av sin overflod. Nei, kjærlighet er å gi seg selv! Av dette ser vi hva en frelser er: Det er en som tar dens nød på seg, som han vil frelse.

Nettopp dette er det Jesus har gjort. Han – Guds egen Sønn – kom hit og delte våre kår, og tok på seg vår nød. I Jesus Kristus møtes nøden og nåden. Derfor er det hjelp, frelse og forløsning i å bli funnet av Kristus. Han er Hjelperen, Frelseren, vår byrdebærer.

Hva er vår nød?

Det kunne være mangt og meget å si om menneskelig nød generelt. Ja, vi kan vel si at det ikke finnes noen grenser for menneskelig nød. Livet på jorden kan praktisk talt være et helvete for menneskene. Og siden det finnes så mange slags nød og så mange slags grader av nød, så skal ikke vi prøve å utdype dette noe videre her. Vi skal i stedet peke på hva Bibelen sier om vår nød. Hva er det Gud sier om vår nød? For dypest sett er det bare Gud som ser, kjenner og vet om vår nød og som kan si oss hva vår nød egentlig er. Og det er viktig at vi kjenner vår nød slik Gud kjenner den, for bare gjennom det kan vi finne nåden.

Hva sier så Bibelen om vår nød? Hele Bibelen vitner om at vår nød har med vårt forhold til Gud å gjøre. Det er «noe» som er kommet imellom oss og Gud, og det har ødelagt forholdet mellom Gud og menneskene. Dette «noe» er synden. Vår nød er synden! Denne nøden er så ett med oss at Bibelen sier vi er under syndens lov. Vi er underlagt en lov som heter «syndens og dødens lov» (Rom 8,2).

Hva er så synd? Hva er syndens utspring og kilde? Jo, synden er at mennesket ville bli som Gud, mennesket ville selv være en gud. Slangen fristet Eva med selve synden da den sa: «den dagen dere eter av treeet, vil deres øyne bli åpnet og dere vil bli slik som Gud» (1Mos 3,5). Mennesket vil selv være gud, det vil selv være herre. Slik kan syndens utspring og kilde sammenfattes i dette ene ordet:

selv! Derfor er synden virksom overalt hvor selvlivet er virksomt. Hevder vi oss selv overfor Gud, er det ugadelighet. Hevder vi oss selv overfor mennesker er det egosime. Faktisk kommer all nød og alt ondt i verden fra denne ene kilde, og vår tid er en levende illustrasjon på dette.

Dette selvlivet har medført to ting: For det første har synden medført skyld overfor Gud. Vi bærer på et syndeansvar som fordømmer oss. Gud går aldri på akkord med synden. Han kan ikke overse eller glatte over. Han er hellig og ren. Han er som en fortærrende ild over alt urent og syndig.

For det andre har synden medført at vi har mistet selve evnen til å være gudfryktige. Vi er døde for Gud. Det gamle testamente skildrer denne stilling overfor Gud på følgende måte: «Det går menneskenes barn som det går dyrene, den samme skjebne rammer dem. Den ene dør, og det gjør også den andre. En livsånde har de alle. Mennesket har ikke noe fortrinn fremfor dyret. For alt er tomhet. De farer alle til ett sted – de er alle blitt til av støv, og de vender alle tilbake til støvet» (Pred 3,19-20).

Dette bringer oss på sporet av hva slags frelse vi trenger. Vi trenger en frelse fra vårt syndeansvar og vi trenger en ny skapning av vårt indre, det vil si en ny retning for vår vilje og en ny evne til guds frykt.

Guds Sønn i vårt sted

Guds kjærlighet til oss er ikke dette, at Gud – ved å bli menneske i Jesus Kristus – solidariserte seg med oss, slik at han gikk inn i våre kår for å dele dem med oss. Nei, Guds kjærlighet er noe ganske annet.

Det er ikke galt at Gud ble menneske i Kristus. Det er heller ikke galt at Jesus gikk inn under våre kår. Med det er galt at han gjorde det for å dele våre kår med oss. Han gikk inn under våre kår for å ta dem på seg selv. Han gikk inn i vårt sted, for at vi skulle bli frelst fra våre kår.

«Kristus Jesus – han som da han var i Guds skikkelse, ikke holdt det for et røvet bytte å være Gud lik, men gav avkall på det og tok en tjener skikkelse på seg, da han kom i menneskers liknelse. Og da han i sin ferd var funnet som et menneske, fornedret han seg selv og ble lydig til døden – ja, døden på korset»

(Fil 2,5b-8). Jesus var Gud lik, likesom han var Gud, også under sitt liv på jorden. Jesus avla heller ikke sine guddomsegenskaper. Men han gav avkall på å være i Guds skikkelse og å bruke sine guddomsegenskaper. I stedet tok han på seg «en tjeners skikkelse».

Hva består så Jesu tjenerskikkelse i? Jo, for det første at han ble født av en kvinne. Guds Sønn ble et virkelig menneske, akkurat som du og jeg. Han fikk et legeme, fordi han med dette legeme skulle leve det liv vi skulle ha levd, men ikke lever. Alt det som livet fører med seg for et menneske, måtte Jesus gjennomleve. Jesus sultet, han frøs, han var fattig, han ble fristet, han var vel kjent med sykdom og så videre. Alt har han prøvd i likhet med oss, bare med den enorme forskjell at han i alt dette var uten synd. Og ikke nok med det, han gjorde det ikke for seg selv, men for oss!

For det andre består Jesu tjenergjerning i at han ble født under loven. Det betyr at Jesus gikk inn under Guds vrede – for loven virker vrede – for at denne enorme fortærrende vrede ikke skulle ramme oss. Jesu lydighet stanset ikke ved et syndfritt liv, men ved korsets lydighet. Han lot seg – som menneske – nagle til korsets tre. Han sonet – som menneske – våre synder. Han led – som menneske – vår nød. Alt dette for å bringe oss Guds nåde. Ser du hvor nøye *nød og nåde* henger sammen.

I en sum kan vi si at Guds Sønn var i vårt sted og ble handlet med som om han var oss, for at vi skulle få være i hans sted og bli behandlet som om vi var ham! Nåden er det store plassbytte, der Guds Sønn tok vår plass og vårt ansvar, for at vi skulle få hans plass og eie hans rettigheter hos Faderen. Han ble såret, vi får lekedom. Han ble straffet, vi får freden! Han døde, vi får tilbake livet.

Den som finner Jesus, finner livet. Han er fri fra sitt syndeansvar, fordi Jesus har tatt ansvaret for syndeskylden. Han kan ikke lenger anklages overfor Gud. Og ved at Jesus blir ens stedfortreder, så blir en også født på ny, en blir en ny skapning som har – i det nye menneske – alt som hører til liv og guds frykt. Det gamle menneske er å regne som dødt, det døde på korset. Det nye menneske lever av evangeliet og har i det, alt det trenger innfor Gud, i tid og evighet. Riktig nok kjenner vi at det gamle menneske ikke er

Har du møtt Gud ved nådestolen?

Du som går over livsvidda utan å møta Gud ved nådestolen, du må møta Gud på eiga rekning ved domstolen. Den dagen når bøkene vert opna, ditt livs bok og mitt livs bok, då vert det alvorsamt å vera menneske. Då må all spot tagna. Då vert alle lagde på vektskåla, og du vert funnen for lett, om du ikkje har funne nåde og er skriven i livsens bok.

Det er ikkje ein tyran som dørmer etter luner. Nei, det er ein rettvis domar som sit på stolen og dørmer etter det som står skrive i bøkene, etter dei gjerningar kvar har gjort. Berre dei som vert funnen i livsens bok er berga, og inneskivinga i denne boka går for seg ved nådestolen.

Eg vil ikkje spørja deg om du er omvend, om du har ei sann og levande tru, om Guds Ånd vitnar med di ånd at du er eit Guds barn. Det er ikkje alltid så lett å svara på slike spørsmål. Dei mange skuggar i dette livs dalar gjer ofte svaret uklårt for ein kristen. Men spørsmålet om me har møtt Gud ved nådestolen, det kan me svara på om me vil. For det er ikkje ein tanke, ei meinung eller eit ynskje det vert spurt om, men ei gjerning som heile vår person er med på og like så

dødt, siden vi fortsatt synder og gjør mot Guds vilje, men vi skal allikevel regne det for dødt, fordi vårt nye liv er i Jesus. Lever vi av og ved evangeliet vil også Jesus vinne skikkelse i oss, og mennesker omkring oss vil merke at vi er kristne og hører Jesus til.

Funnet av Jesus

Et menneske som har kommet til erkjennelse av sin synd, vil også komme til å spørre: Hvordan kan jeg bli frelst? Hvor dan kan jeg finne nåde hos Gud? Et slikt spørsmål kan komme fra et hjerte som innser at om det står til en selv, så er alt håpløst. Men det kan også komme fra et hjerte som håper at Gud på en eller annen måte skal gi kraft, vilje og det som en ellers måtte trenge for å bli frelst. For den første er det håp, for den andre ikke! Den første har nemlig forstått sin nød, den andre har ikke sett hvem han er. For at Gud skal kunne hjelpe oss i vår nød, er det avgjørende at vi innser vår nød. Da først kan Gud hjelpe oss!

openbert som å setja seg til bords og få seg mat. Har du møtt Gud ved nådestolen? Å, svar! Svar ja eller nei, akkurat som det er, berre svar!

I dette spørsmålet og dette svaret ligg heile din evige livslagnad. Måtte du då handla klok og ikkje lata nokon hindra deg frå å møta Gud ved nådestolen!

Men nokon kvar kunne spørja: «Ja, men kva er nådestolen for noko? Kvar finn eg han? Kva er det som gjer at han kan berga meg?»

I Rom 3,24-25 står eit Ord som gjev svar: «Og dei vert rettferdigjorde til givandes av hans nåde ved den etterløysing som er i Kristus Jesus, som Gud sette fram som nådestol i hans blod ved tru.»

Gud har sett fram nådestolen, og nådestolten er Jesus Kristus. Der kjem Gud saman med oss.

Han er sonofferet og han er nådestolen. Han tok synda bort ved sitt offer, og med sitt eige blod gjekk han inn i heilagdomen og fann ei evig utløsing.

«Lat oss då med fritt mod gå fram for nådens kongsstol for å få miskunn og finna nåde til hjelp i rette tid.»

LUDVIG HOPE

(frå boka «Hjelp til fred»)

En som i sin fortapte stilling får høre evangeliet, han skjønner at her er frelsen. Når evangeliet blir forkjent kommer Jesus og banker på hjertet. «Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg» (Åp 3,20). Slik blir et menneske frelst. Jesus kommer ved forkynnelsen av evangeliet og om noen hører, så skal han bli frelst. Det gjelder altså å høre! Det gjelder å høre hva Gud har gitt oss i Jesus. Evangeliet vitner ikke bare om Jesus, men det gir oss Jesus. Den som griper ordet om Jesus, griper om Jesus selv! Jesus møter oss levende og personlig i evangeliet. Luther sier dette så treffende: Det du tror på, det har du!

Så skal ikke vi finne Jesus, men Jesus har gitt seg selv for oss og han har gitt oss sitt ord så vi gjennom det skal bli frelst. Når vi hører Ordet og tar imot det som Gud har vitnet om sin Sønn, da har Jesus funnet oss og vi er frelst.

ØIVIND ANDERSEN

Sjelesørgerbrev til en i anfektelse og syndenød

Med dyp medfølelse har jeg lest ditt brev. Jeg ser, jeg ser! Herren hjelpe oss! Å, den onde Satan, hvor han arbeider for å få tilbake det hus som han er blitt drevet ut av! Får han bare den ene kloa inn, så bryter han seg snart inn, så stor som han er. Herren forbarme seg over oss!

Men – hva er det nå som er galt? Tenk nøye over det. For jeg ser at her er det mangt som er i ulage. Blir ditt øye enfoldig, så blir hele ditt legeme lyst. Ja, hva er det nå det spørres om? I virkeligheten bare en ting: Å ha en nådig Gud og Far.

Hvor mye forstand har vi på vårt åndelige liv i mørke tider? Nei, legg alle andre spørsmål bort så lenge, og tenk bare på denne ene: Gud, får jeg være ditt barn? Ja, for eier jeg Guds nåde, skal han sørge for alt annet, da skal han gi meg liv, lyst og kraft, etter som han ser jeg trenger det. Det er ikke min sak, men hans. Husk at selv om det er dødt og kaldt i hjertet ditt, så lever Kristus likevel. Han kan gjøre alt godt. Maria fant ikke hans døde legeme i graven. Hun stod der og sørget og gråt. Men Jesus var ikke blitt borte for henne likevel! Nei, han var i live, og han hjalp henne. Han som søkte oss og gjorde oss levende første gangen, han må om igjen og om igjen lete oss opp og gjøre oss levende.

Så blir da spørsmålet: Gud, får jeg være ditt barn, jeg som har stelt meg så dårlig, jeg som har gått bort fra deg og vært ulydig mot din Ånd? Gud, får jeg være ditt barn? Hva svarer Gud på dette spørsmålet? Hent ikke svaret ut fra din egen følelse, men søk det i Guds eget Ord. Og hva sier Ordet? Til og med David, som hadde gjort så store synder, fikk likevel dette svaret: «Så har også Herren bortatt din synd, du skal ikke dø.» Det svaret fikk han så snart han hadde bekjent sin synd for Gud (2Sam 12,13; Sal 32; Esek 16,60 flg.; Jes 43,3 flg.; Esek 33,11).

Det beste vi kan gjøre er å være stille for Guds Ord, og Guds svar til oss i Ordet.

Men vi vet samtidig at vi ikke engang kan være stille uten Guds hjelp. Og når jeg ser hvordan vannene bruser fram over hverandre fra avgrunnens porter, så skjønner jeg at Herren har villet slå motet ganske ned for deg denne gangen, kjære bror. Gud er stor, majestetisk og forunderlig. Men evig troskap er skjult under alt som er underlig. Les Klagesangen 3 og Jobs bok. Der kan du se at Herren er trofast! Vent på ham! Det eneste sikre og faste jeg vet, det er at Gud er trofast, evig trofast. Han kan ikke forandre seg.

Vent på Herren! Driv ikke avgudsdyrkelse med bønnen. Tro ikke at det er din bønn det kommer an på! Å, hva er vår bønn i grunnen? Gir Gud oss nåde, så kan vi be – ikke ellers. Nei, i slike tider skal vi lære å kjenne Herren, lære at at han alltid er den samme, selv om vi ikke makter noen ting (Rom 8,26 flg.).

Glem nå ikke disse tre punktene:

1. Ha bare ett spørsmål i hjertet: Gud, får jeg være ditt barn? Og husk så, at hvis Gud er oss nådige, så kan helvete rase omkring oss så mye det vil. Da er likevel alt i orden!
2. Vent ikke at du alltid skal ha milde, gode og åndelige følelser. Tvertimot. Tenk på ham som taler i Klag 3,1-8. Men husk også at midt under alt det som er tungt, er Gud likevel virksom i sin trofasthet og kjærlighet.
3. Driv ikke avgudsdyrkelse med bønnen! Tenk på Rom 8,26 flg.

Gud være med deg! Må han gi fristelsen en slik utgang at du kan tåle den. Det vil vi be om, og det vil vi tro ganske visst, så sant Gud lever og er trofast og allmeklig. Amen. Amen.

CARL OLAF ROSENİUS
(fra boka «Korsfestet med Kristus»,
Skrifter i utvalg nr. 6)

Bibelens hovedanliggende

La oss dvele ved hva som er summen og hovedlærdommen av hele Skriften, og hva alt fornemmelig og til sist går ut på: Å lære og stadfeste denne artikkelen at vi har syndsforlatelse ved troen alene for Kristi skyld. Dette har fra verdens begynnelse også vært fedrenes, profetenes og alles hellige tro. Deretter har det vært Kristi og apostlenes lærer og predikeren, som han har anbefalt apostlene å utbre og føre ut i hele verden. Dette er ennå den dag i dag den kristne kirkes enstemmige mening og tro, og blir det inntil verdens ende. Med ett hjerte og én munn har den alltid trodd, bekjent og stridd for at syndsforlatelse fås og mottas bare i den Herre Kristi navn, og at man bare ved en slik tro er rettferdig og salig for Gud. Ved dette vitnesbyrd har vår lærer en sterk grunnvoll, og er lenge før vår tid mektig blitt hevdet, forsvarst og bevist.

Den som ennå spør og med alvor ønsker å vite hva den kristne kirke alltid lærer og tror, især med hensyn til den høye hovedartikkelen om hvordan man blir rettferdig og får syndenes forlatelse, han har det klart og tydelig nok i dette språk. I verden har det alltid vært strid om dette. I dette språk hører man hele kirkens bestandige vitnesbyrd fra første begynnelse, så man ikke behøver å diskutere mer om dette eller anføre noen passende årsak eller unnskyldning for sin tvil eller vente på kirkemøters videre beslutning og forklaring; for her hører

du at det allerede for lang tid siden er besluttet og stadfestet – ved de første profeter og apostler. Ja, du hører det er lagt en fast og urokkelig grunnvoll som alle mennesker er skyldige til å bygge sin tro på, dersom de ikke vil utsette seg for tapet av sin evige salighet, uansett det som kirkemøter og all verden diskuterer, fastsetter og beslutter. Ja, med dette er allerede en avgjørelse gitt oss alle, og en befaling om å fly og sky alt det som tror, lærer, forordner og stadfester noe annet, som også Paulus sier i Gal 1,8: «Men selv om vi eller en engel fra himmelen forkynner dere et annet evangelium enn det som vi har forkynnt dere, han være forbannet.»

(Til sist beviser Peter med dette språk og forsikrer hele verden at denne vår Herre – som han kaller Jesus av Nasaret – er den rette Messias og Kristus som forut er lovt i Skriften.) «For ham», sier han «gir alle profetene vitnesbyrd...» De taler tydelig om en slik person som skulle fødes av Davids kjød og blod i byen Betlehem osv., og som skulle lide og dø og igjen oppstå, og gjøre det som denne Jesus har gjort og oppfylt, og dessuten bevise og stadfeste det ved mirakler. Derfor har jødene og hedningene ingen årsak til å tvile om Kristus eller til å vente en annen.

Dessuten viser han av dette vitnesbyrdet av profetene hvordan Kristi rike skulle være. Det skulle nemlig ikke være en slik ytre verdselig makt og regjering som andre herrer, konger og keisere har over land og folk, gods og timelige ting, men et åndelig, evig rike i menneskenes hjerter. Dessuten skulle det være en makt og et herredømme over og imot synden og til å forløse oss fra den evige død og helvedes makt. Dette skulle bli forkynnt ved evangeliets embete eller predikeren og skulle bli alene gitt oss, dog bare ved troen, som er den lydighet som enhver skal bevise denne Herre. Ved ham skal man bli han underdanig og således bli delaktig i hans nåde og veggjerninger. Dette kaller Paulus i Rom 1,5 for troens lydighet.

Herren gi oss den ved sin Ånd! Amen.

MARTIN LUTHER

(fra Predikener, episteltekster)

Et liv uten smerte blir aldri virkelig rikt. Det blir overfladisk og temmelig tomt. De fleste mennesker ser på smerten som den egentlige ulykke i livet, og de gjør alt for å unngå den. Men derfor kommer også deres liv til å bety så lite. De kommer aldri lenger enn til livets overflate. Vil man i dybden, koster det lidelse.

(Fredrik Wisloff)

Bønn

AV EIVIND GJERDE

«Derfor altså bøyer jeg mine knær for Faderen, som er den rette far for alt som kalles barn i himmelen og på jorden, at han etter sin herligheits rikdom må gi dere å styrkes med kraft ved hans Ånd i deres innvortes menneske, at Kristus må bo ved troen i deres hjerter, så dere rotfestet og grunnfestet i kjærlighet, må være i stand til å fatte med alle de hellige hva bredde og lengde og dybde og høyde der er, og kjenne Kristi kjærlighet som overgår all kunnskap, forat dere kan fylles til all Guds fylde.»

Ef 3,14-19

Menigheten i Efesus er vel en av de mest benådede menigheter som har vært, kanskje den mest benådede. Den ble grunnlagt av apostelen Paulus under hans andre misjonsreise. Det oppstod en stor vekkelse i Efesus under apostelens opphold der.

I Apostelgjerningene kapitel 19 fortelles det om denne dyptgripende vekkelsen. Paulus hadde møter i Efesus i over tre år og en stor skare kom til troen. Guds Ord fikk sterkt makt i Efesus og egnene omkring. Alle som bodde i provinsen Asia fikk høre Herrens Ord. Usedvanlige kraftgjerninger virket Guds Ånd gjennom apostelen. Syke ble helbredet og onde ånder ble drevet ut av de besatte. Mange av dem som ble frelst stod

frem i full offentlighet og fortalte om de synder som de før hadde levet i. Okkult litteratur til en verdi av 50 000 sølvpenninger ble brent opp i folkets påsyn.

Menigheten i Efesus ble en livskraftig menighet. Menigheten fikk ha de mest åndssyfylte forstandere. Paulus var den første, Timoteus den andre og kjærlighetens apostel - Johannes den tredje. Denne høyt velsignede menighet fikk også Efeserbrevet.

Menighetslemmene levde lenge i tro og avhengighet av Jesus, men det indre frafall fra Jesus kom etterhvert til å prege menigheten (Se Åp 2).

To forbønner

Apostelen ber to viktige bønner for de kristne i Efesus i Efeserbrevet. Vi skal stoppe for innholdet i hans andre forbønn, men la oss kort nevne hans første forbønn. Den finner vi i kapitel 1,17-18. Apostelen ber her om at Jesu Kristi Gud, herlighetens Fader må gi dem visdoms- og åpenbarings Ånd til kunnskap om seg, og at de må få hjertets opplyste øyne, slik at de kan forstå hvilket håp det er han har kalt dem til.

Den andre forbønn finner vi i kapitel 3,14-19.

Å be

Disiplene kom til Jesus og en av dem spurte ham: Lær oss å be. Og Jesus lærte dem Fader Vår. Denne bønnen inneholder dypest sett alt som en kristen trenger å be, men vi kan også be andre faste bønner. De kristne har til alle tider i menighetens historie brukt Salmenes

*O syndaförlåtelse, dyrbara skatt,
av oförskyld nad åt oss vunnen.
Du är ju för oss i vårt eländes natt
den flödande salighetsbrunnen!
Med stunderlig synd mot Guds heliga bud
vart skulle vi fly om ej blodet hos Gud
Hans nad ouphörligt förnyar.*

*Allt eget, det være sig ont eller gott,
O må det bli dött och begravet
och anden i Kristi rätfärdighet blott
insjunka som droppen i havet!
Ty är jag förlorad, till intet i mig,
då har jag ock alting fullkomligt i dig,
O Jesus, för eviga tider.*

*På korset du sagt: Allt fullkomnat nu är,
men ej: Det fullkomnat skall bliva.
O Herre, giv nad att jag enfaldigt lär
min tro med ditt ord införliva!
När du haver sagt ditt «fullkomnat» en gång,
då lever mitt hjärta, då ljude min sång:
Ett «ja» och ett «amen» i själen. C. G. CASSEL*

Bok i Det gamle testamentet som bønnebok.

Å be er en rett som et Guds barn har fått. Å be er ikke noe du må, men noe som du skal få lov til. Å be er ikke noe Gud krever av oss, men noe han oppmuntrer oss til. Og Gud oppmuntrer oss til å være vedholdende i bønnen Ef 6,18. Vi må ikke gjøre bønnen om til et lovisk slit. Det er en evangeliets rett.

Ole Hallesby har sagt noe veldig fint om det å be i sin ypperlige bok: Fra bønnens verden - «Å be er å lukke Jesus inn.» Grunnen til bønnens glede og velsignelse ligger her.

Forbønnen i Ef 3,14-19

Apostelen innleder forbønnen med ordene: «Derfor altså bøyer jeg mine knær for Faderen...» Uttrykket «derfor» møter vi tre ganger i dette kapitelet (3,1; 13,14). Og vi ser av sammenhengen at aposte-

Selv den konkrete forbønn starter i 3,16 og ender i 3,19. Vi finner fem bønneemner i disse fire versene.

Første bønneemne

Det første apostelen ber om er at Gud etter sin herlighets rikdom må gi efeserne å styrkes med kraft ved sin Ånd i deres innvortes menneske (v. 16). Hva er det å bli styrket med kraft ved Den Hellige Ånd i sitt indre menneske? Vi kan i denne sammenheng spørre: Hva er Guds kraft? Er det det at Gud gir oss en bestemt åndelig styrke slik at vi føler oss åndelig sterke? Nei, det er ikke det. Gud er på en måte sett ikke interessert i å gjøre oss sterke, men han vil at Jesus skal være vår styrke. 1Kor 1, 24 sier hva Guds kraft er. Det er en person! Guds kraft er Jesus! «...men for dem som er kalt, både jøder og grekere, forkynner vi Kristus, Guds kraft og Guds visdom.»

Når Gud vil styrke deg med kraft, lar han Den Hellige Ånd få åpenbare Jesus Kristus for hjertet ditt. Og du som er et Guds barn trenger det å få møte Jesus hver dag gjennom Guds Ord. Du trenger stadig å få se hva du har i Jesus.

Andre bønneemne

Det at Den Hellige Ånd styrker det indre menneske ved stadig å åpenbare Jesus Kristus og rikdommen i han, stadfestes av den andre bønneemnet som apostelen har for de kristne i Efesus. Han ber nemlig i vers 17 om at Kristus må bo ved troen i deres hjerter. Og det er nettopp frukten av at Ånden styrker et menneske,

len bøyer sine knær og ber for efeserne, fordi han er kalt til å være hedningenes apostel og å kunn gjøre dem evangeliet om Kristi uranskakelige rikdom. Hans apostelkall og embete og selve evangeliets rikdom driver han til forbønn.

Apostelen skriver at han bøyer sine knær når han ber. Det er noe fint med det å vise med sin kroppsstilling at du vil bøye deg for Gud. Men bønnestillingen i seg selv er ikke den store sak. Det viktige er at du ber og taler med Gud.

Bibelen viser for oss at apostelen Paulus ikke bøyde seg for noen andre enn Gud. Slik skulle det også være for oss som tror på Jesus idag. Vi skal ikke bøye oss i støvet for noe menneske. Det er bare en som er verd vårt knefall og det er herlighetens Gud. Vi skal få lov til å bøye oss for ham i Jesu navn.

at Jesus får bo der. Ånden har nemlig fått det herlige kall å være en lyskaster over Jesus og frelsen i han. Jesus sier om Den Hellige Ånd, den annen talsmann, i Joh 16,14: «Han skal heliggjøre meg; for han skal ta av mitt og forkynne dere.»

Vi kan spørre oss: Var det nødvendig å be om at Kristus måtte bo ved troen i deres hjerter? Var ikke disse som han bad for freste? Bodde ikke Jesus allerede i dem? Jovisst gjorde han det. Men han måtte fortsatt få bo der. Frafallets uhhyggelige mulighet lurer nemlig på enhver gjenfødt kristen. Det står så tragisk og forferdelig om kong Saul: Men Herrens Ånd vek fra Saul, og en ond ånd fra Herren forferdet ham.» 1Sam 16,14. Begynt er ikke endt!

Men tenk så stort - Ved troen på Jesus, har du Jesus i ditt hjerte. Martin Luther har sagt det så enkelt og klart om det å tro på Jesus: Det du tror (om ham), det har du. Jesus vil bo hos deg med all sin nåde og glede. Å tro er å komme til Jesus med sine synder. Du skal få lov til å komme til han med dine synder og så vil han komme til deg og bli hos deg, så lenge du trenger til syndenes forlatelse. Og blir du i sannheten, vil du trenge syndenes forlatelse hver dag livet ut.

Tredje bønneemne
Det tredje bønneemne finner vi i v. 18. Apostelen ber om at efeserne må være rotfestet og grunnfestet i kjærighet, slik at de må være i stand til å fatte med alle de hellige hvilken bredde og lengde og dybde og høyde der er.

Rotfestet og grunnfestet i kjærighet. Hvilen kjærighet? Er det broderkjærigheten, en av Åndens fagreste frukter? Nei, men det er den kjærigheten som er selve grunnlaget og forutsetningen for alt som kan kalles kristendom: Kristi kjærighet! Den kjærighet som Jesus viste da han gav seg selv for oss. Jesus sier selv at ingen har større kjærighet enn den som gir sitt liv for sine venner, Joh 15,13. Og Jesus gav sitt liv. Ingen har elsket som han. Ingen.

Derfor; vær som et tre som har boret sine røtter dypt ned i den gode og næringsrike grunn. Fyll ditt hjerte og sinn med Kristi kjærighet til deg. Hvordan kan du gjøre det konkret? Svar: Fyll deg med Guds Ord. Fyll deg med de evangeliske kjernehetslærdommene. Minn ditt hjerte på Guds løfter. Takk Jesus for hvem han er og hva han har gjort for deg på Golgata. Du kan nemlig ikke unngå å bli fylt av Kristi kjærighet ved å gjøre dette. Ordet er virksomt til frelse.

I og med at du er rotfestet og grunnfestet i Kristi kjærighet begynner du å fatte de fire dimensjonene i Kristi kjærighet. La oss frydde våre hjerter ved å se kort på disse.

Dimensjonene i Kristi kjærighet

1. **Bredden:** Kristi kjærighet er så bred at den har plass for alle. Og for deg! Han vil nemlig at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse. 1Tim 2,4.
2. **Lengden:** Jesus elsker med en evig kjærighet. «For med evig kjærighet

har jeg elsket deg» (Jer 31,3).

3. **Dybden:** Jesu kjærighet er så dyp at den når ned til den dypeste falne synder. Jesus sonet straffen også for den dypeste falne, da han ble gjort til synd for oss, 2Kor 5,21. På et vis har ingen vært dypere enn Jesus. Han ble tilregnet all verdens synd som om han skulle ha gjort den selv. Han tok ansvaret for alle våre synder og tok straffen for dem på seg.

4. **Høyden:** Vi aner Kristi kjærighets høyde når vi leser Salme 103,11: «For så høy som himmelen er over jorden, er hans miskunnenhet mektig over dem som frykter ham.»

Kan du fortelle meg hvor høyt himmelen er over jorden? Nei, svarer du, den avstanden kan du jo ikke måle. Akkurat! Avstanden er umåelig. Og det er selve poenget. Kristi kjærighet er uendelig høy. Derfor: Hvor synden ble stor, ble nåden enda større (Rom 5,20).

Fjerde bønneemne

Dette bønneemne som vi finner i vers 19 har nærmest sammenheng med det tredje bønneemnet, og kan ikke sees isolert fra det. Apostelen taler om å: «...kjenne Kristi kjærighet, som overgår all kunnskap...» Det tredje bønneemnet handlet om å fatte Kristi kjærighet. Her dreier det seg om å kjenne den.

Verbet «å kjenne» er et sterkt uttrykk i Bibelen. Å kjenne er å forstå som et nært, intimt og fortrolig kjennskap. Verbet ble brukt til å betegne det nære kjennskap som ektefolk har til hverandre.

Apostelen ber om at efeserne må ha et nært og

Rettferdiggjort

Jesus gikk i vårt sted på Golgata. Det er soningen. Vi får i Jesu sted gå frem for Gud. Det er rettferdiggjørelsen. Det vil si: Gud dømmer deg fri. Ordet «rettferdiggjøre» er egentlig et juridisk uttrykk. Det blir brukt om dommeren som frikjener en som er anklaget. Slik er det brukt i den gammel-testamentlige grunntekst (5Mos 25,1; 2Mos 23,7). I samme mening er det brukt i Det nye testamente også.

Men i Det nye testamente leser vi det forunderlige ord at «Gud rettferdiggjør den ugodelige» (Rom 4,5). Kan noe være merkeligere? Gud har en anklaget mann for sin domstol. Guds lov dømmer ham skyldig, og hans egen samvittighet gir Guds lov medhold. Han er dømt, han er fortapt. Så feller Gud sin dom – og dommen lyder: Du er frikjent, du er rettferdig!

Men hvordan kan dette gå til?

Det går til på den måten at du tar din tilflukt til Jesus, i troens tillit til ham. Og så – ja, hvem kan fatte så stort et under – så får du gå i Jesu sted. Du fårstå for Gud i Jesu rettferdighet. Dine synder er tilgitt. Du er rettferdiggjort for Gud i ham – i Jesus.

Se hvordan en gammel lærer i Guds rike har forklart hva rettferdiggjørelse er. Pontippidan sier: «Rettferdiggjørelsen er at den treenige Gud av bare nåde for sin domstol frikjener en botferdig og troende synder både fra synden og dens fortjente straff, og derimot tilregner ham Kristi rettferdighet, ja anser ham i Kristus som om han aldri hadde syndet.»

CARL FR. WISLOFF

(fra boka «Ordet om korset»)

fortrolig kjennskap til Kristi kjærlighet. Men han taler jo om at Kristi kjærlighet går over all forstand. Hvordan kan en kristen da få kjenne Kristi kjærlighet? Det er ikke noe menneske gitt å få kjenne Kristi kjærlighet til fulle. Et slikt menneske måtte ha dødt av bare glede og flyttet inn i himmelen straks.

Men vi kan gjøre våre erfaringer med Kristi kjærlighet. Ingen av oss kjenner til hvordan solen virkelig fungerer, men vi erfarer hvordan dens lys, varme og skin gleder og skaper lys, liv og vekst rundt oss. Slik også med Kristi kjærlighet. Du erfarer hans kjærlighet når du kjenner hvordan synden og syndebyrden slipper tak i deg, etterat du har vært inne hos han

og bekjent dine fall, din svikt og ukjærlighet. Eller du har talt ut med ham om din uro for fremtiden, dine bekymringer og sorger, og du har merket hvordan han har hatt tid til å høre på deg. Han har trøstet deg og fått deg til å løfte dine øyne opp mot seg. Du har fått nytt mot og ny frimodighet til å vandre på den smale vei mot livet – det evige.

Femte bønneemne
«..., forat dere kan fylles til all Guds fylde.»

Å bli fylt til all Guds fylde må være oppfyllelsen av de fire første bønneemner. Hvilken fylde!

Legg deg på sinnet hva apostelen bad om for efeserne. Hvor mye mer trenger vi ikke å be den samme bønn som apostelen bad. Vi skal få lov til å

be den for hverandre. Det er mye å be om, og det var sikkert mye Paulus kunne ha bedt om for de kristne i Efesus. Men se hva han var opptatt av å be om for dem.

Gud vil nemlig svare på en slik bønn. Ja, han kan etter sitt eget ord i v. 20 her i kapitel 3 svare med et langt ut over det som vi ber eller forstår. Og dette er et vidunderlig sterkt budskap når vi ser hva apostelen nettopp har bedt om.

Du skal få lov til å be den samme bønn for dine søsken i Herren. Og engang vil du få se at ett av de bånd som bandt dine med-vandrere fast til Jesus, ble bundet som svar på din forbønn.

«Jeg tror...»

Trosartiklene

1. artikkkel

AV GUTTORM RAEN

Barne
lærdommen

«**Jeg tror på Gud Fader, den allmektig, himmelens og jordens skaper.**»

De tre trosartiklene minner oss om den treenige Gud og hans gjerning.

Det som er sagt i disse, gir vårtminne og vårtanke en god oversikt. Men vi skal huske på at dette ikke er isolerte sannheter som vi kan betrakte hver for seg. Alt hører med til vår tro, og de enkelte delene står i nær sammenheng med hverandre. Når vi går igjennom våre trosartikler, skal vi derfor både tenke over hva hvert av disse punktene betyr, og samtidig minnes sammenhengen de står i.

Som vi pekte på i forrige stykke, er det bare den som har opplevd hva omvendelse og samfunn med Jesus Kristus er, som kan fatte hva troen betyr. Andre kan bare tilegne seg innholdet i troen på teoretisk vis. Dette bringer oss til den første sannheten som vår trosbekjennelse minner oss om.

Åndelig samfunn

Det første uttrykket i denne trosartikkelen minner oss blant annet om innledningen til «Herrens bønn»: «Fader vår, du som er i himmelen».

Den som av hjertet bekjenner troen, gjør det altså fordi han har *samfunn* med Gud. Han kjenner en Gud som har omgang for ham. Dette personlige er noe av det viktige som rommes i navnet «Far» (sml. Jes 63,16). Denne saken legger også Luther spesiell vekt på i forklaringen til denne trosartikkelen.

Og dette samfunnet har vi fordi *Gud ønsker* å ha samfunn med oss. Vi ser det av at mennesket ble skapt i Guds bilde (1Mos 1,26). Ved fallet i synd ble dette samfunnet brutt. Men han sendte sin Sønn Jesus Kristus for å frelse oss og opprette dette samfunnet på nytt (1Joh 1,3).

Ham er det vi skal vende oss til, ham alene skal vi tilbe. «Vi skal over alle ting frykte og elske Gud og sette all vår lit til ham» (Luthers forklaring til det 1. bud). Derfor gjelder det at vi «påkaller Guds navn i all vår nød, ber, lover og takker» (forklaringen til det 2. bud). For han er den eneste som kan virkelig hjelpe, både i liv og i død.

«Den Gud på hvem jeg tror»

For det andre er det viktig at vi tenker over *hvem Gud er*. For vår egen del trenner vi det for å skjonne hva det virkelig vil si å være Guds barn. Og kristen forkynnelse og virksomhet blir noe annet enn de skulle være dersom en ikke har det klart for seg at alt beror på vårt forhold til Gud (1Pet 1,17; Rom 14,10-12). Det kan se ut som om det er en av de store svakhetene i vår tids «kristendom» at en ikke taler tydelig om hvem Gud er, og ofte ikke tenker over hvor grunnleggende dette er.

Gjennom sitt ord i Bibelen har Gud gitt seg til kjenne. Også gjennom skaperverket kan mennesker forstå at det er en Gud som står over alt (Rom 1,20). Men det er bare gjennom det ord han har talt til oss, at vi virkelig kan kjenne ham.

Vi kan selvsagt ikke her komme inn på alt det Bi-

belen viser oss om Gud. Men to-tre grunnleggende punkter skal vi peke på.

«O store Gud»

(1) Gud er så *mye større enn vi kan fatte*, på alle måter. Vi aner litt av det når vi tenker over at han har skapt alle ting, og at det brukes bilder som at han måler alt vann og hav i sin hule hånd (Jes 40,12). Egentlig ser vi bare «utkantene av hans verk» (Job 26,14). I forhold til ham er ikke et menneske større enn et støvfnugg som blåses bort av vinden (Sal 103,14).

En annen side av dette er at Guds herlighet er så klar at ikke noen kan se den her i verden og leve. Han «bor i et lys dit ingen kan komme» (1Tim 6,16).

Guds makt er så stor at den mektigste i verden har ingenting å stille opp mot ham (Jes 40,23). Han er langt mektigere enn alt som kalles «guder» (Jes 41,23-24).

Gud kjenner alle ting, alle sammenhenger, endog det som er så skjult at ingen mennesker ser det (Salm 139,12). Alt skal han dømme med rettferdighet. Og i sin visdom ser han til det enkelte menneske som setter sin lit til ham (Jes 57,15).

«Hellig, hellig, hellig»

(2) Skal vi bruke én betegnelse som best mulig kjenneregner hvem Gud er, må det bli ordet *hellig* (Jes 6,4; 1Pet 1,15).

Noe av grunnbetydningen i dette ordet er «avsondret», «utskilt». I tillegg til det vi har nevnt om Guds herlighet, betyr det at Gud er hellig, først og fremst at han er skilt

fra all synd og urett. Ikke noe urent og syndig kanstås i hans nærhet. Imot alt dette er han «en fortærrende ild». Det var Guds hellige vrede og dom over vår synd Jesus bar da han døde for oss på korset.

At Gud er hellig betyr at han ikke kan handle i strid med seg selv (2Tim 2,13). Det ligger i navnet «Herren» at han kalles «Jeg er den jeg er» (2Mos 3,13; Joh 7,24).

Guds hellighet innebærer at det ikke er vi som kan bestemme hvordan vi mener han skal være og handle. Vi har fått hans ord å rette oss etter. Guds lov åpenbarer nettopp at han er hellig.

Gud er treeinig

(3) Læren om Guds *tre-enighet* er grunnleggende. Selve ordet finner vi ikke i Bibelen, men saken er klar. Det er én Gud (5Mos 6,4; 1Tim 2,5), samtidig som både Faderen, Sønnen og Ånden er Gud og handler som tre ulike personer (Mat 11,27; Joh 15,26).

Når mennesker prøver å forstå Gud,ender det enten opp med flerguideri eller at en tenker seg ham som en slags upersonlig kraft, eller i enkelte tilfelle at han betraktes som én høyeste person (f.eks. i islam). At Gud er én og samtidig tre personer, er noe som ingen kan fatte av seg selv. Vi tror det fordi Gud har åpenbart seg slik.

Derfor er dette et av de hovedpunkt som skiller sann kristendom fra alle andre religioner. Nettopp det at det overgår vår fatteevne, skulle minne oss om hvor stor den sanne Gud er. Og fordi han er slik, handler han ikke vil-

kårlig med oss, slik tilfellet ofte er med hedenske «guder». Vi forstår ikke alle hans gjerninger, men vil skal få stole på ham slik han har åpenbart seg for oss.

Treenigheten ble klart åpenbart for oss da Sønen, Jesus Kristus, ble menneske for å være vår frelses. Men også i Det gamle testamentet finner vi utsagn som peker hen mot denne sannheten, selv om meningen først blir tydelig gjennom Det nye testamentets åpenbaring.

Avgudsdyrkelsens fare

Det er en følge av syndefallet at mennesker begynner å dyrke avguder i stedet for den sanne Gud.

Dette har mange former. Men uansett hva det er tale om, innebærer det at mennesker i stedet for å tro på ham som har skapt alt, begynner å tilbe og stole på noe lavere, noe av det han har skapt. Ofte lages det bilder eller gjenstander som skal representere den åndelige kraft en ikke ser (Rom 1,23-25).

I det som vi har lett for å kalte den «grove» form, virker nok avgudsdyrkelse fremmed for oss. Men etter hvert som avkristningen utvikler seg, vil også den slags former blir mer og mer vanlige også i vårt land.

Men avgudsdyrkelse er mer enn det som vi regner som direkte avgudsdyrkelse. I egentlig forstand er det alltid tale om en form for avgudsdyrkelse når vi ikke «over alle ting frykter og elsker Gud og setter all vår lit til ham».

Penger og materielle goder i verden kan for

eksempel fort bli en avgud (Mat 6,24; Efes 5,5). Det samme kan politiske ledere og andre folkehelter, eller ideologier og slagord som tillegges mer vekt enn det Guds ord sier. Ja, et menneske kan bli sin egen avgud – når det for eksempel omformer kristendommen etter sine egne tanker, følelser eller opplevelser.

En annen side som vi må være klar over, er den *tiltrekkende makt* som avgudsdyrkelse har. Derfor advarer Bibelen sterkt imot det, og minner de troende om å ta seg i vare (1Joh 5,21; 2Mos 20,4). For det er en ond åndsmakt i denne innflytelsen (1Kor 10,20).

Vi skjønner litt av hvor viktig denne påminningen er, når vi tenker over hvor omfattende avgudsdyrkelse er, hvor mye det er i verden som drar mennesker bort fra Gud, og hvor lett vi selv har for å ville gjøre våre egne tanker i stedet for å holde oss til det Gud har sagt. Advarseleen mot avgudsdyrkelse skal sammen med bevisstheten om hva det vil si å tro på Gud, være med og holde oss på den rette veien.

Faderen i himmelen

Vi har ovenfor talt om det personlige samfunn vi har i retten til å være Guds barn og kalle ham vår «Far».

Samtidig skal vi være klar over at *Faderen* – ifølge Jesu lærer – er et spesielt navn på den første person i guddommen. Det er med andre ord et navn som peker på treenigheten. Som vår trosbekjennelse peker på, er skapelse og oppholdelse

noe som spesielt omtales som Faderens gjerning. Men vi må ikke se på dette løsrevet fra Sønnens og Åndens gjerning.

Dette er viktig når vi tenker på den vide betydning som det betyr at Gud kalles Faderen: Han er «den rette far for alt som kalles barn i himmel og på jord» (Ef 3,15). Noen oversetter noe annerledes, som for eksempel: «Fra ham har det sitt navn, alt som kalles farsforhold i himmel og på jord». Det er Gud som har skapt dette.

Vi har lett for å tenke på Gud som Faderen i lys av det vi opplever som far/barn-forhold blant mennesker. Og mange reagerer derfor på Bibelens tale om Gud som Far. Men i dette ordet ser vi at det burde være motsatt. Det er Guds omsorg og rettferdighet som skulle være mønster også for menneskelige fedre.

Å tale generelt om Gud som alle menneskers Far, må vi likevel være forsiktige med å gjøre ut fra Bibelen. For det er bare gjennom Jesus Kristus at vi blir Guds barn og kan få kalles ham vår Far. Slik ser vi hvor viktig det er å lese trosartiklene sammen. Å tale om Gud som Far og om menneskers brorskap uten å bry seg om Jesus Kristus, er ikke kristendom.

Guds «egenskaper»

Som nevnt omtaler Bibelen Gud med mange forskjellige betegnelser. Noen av dem har vi vært inne på. Det heter også at «Gud er kjærlighet» (1Joh 4,8). I våre dager er det mange som bare vil tale om dette, og kutte ut alt det andre som Bibelen lærer om Gud.

Å tale om «egenskaper» i denne forbindelse er ikke særlig heldig. Det virker upersonlig. Gud er slik han åpenbaren seg.

For oversiktens skyld er vi nødt til å regne opp de forskjellige betegnelsene og tenke over hva som menes med dem. Men det er viktig at vi ikke skiller dem fra hverandre og omtaler dem ensidig. Litt forenklet kan vi si at Gud er hellig og rettferdig i sin kjærlighet, og det er den hellige Gud som er en kjærlig, barmhjertig og trofast Gud.

Likevel kan vi godt si at Gud har åpenbart seg på to hovedmåter for oss mennesker. Ved *loven* er han på mange måter en skjult Gud, og en Gud som bare dømmer synd. Ved *evangeliet* åpenbarer hans kjærlighet og nåde, fordi han selv i Jesus Kristus har ordnet med soning for synden (Rom 1,16-18). Vi må ikke tenke at dette innebærer noen motsettning hos Gud selv. Men det har avgjørende betydning for oss om vi møter ham gjennom lovens bud eller gjennom evangeliet om Jesus Kristus.

Han er den som har all makt, og som har skapt alt og holder alle ting oppé ved sitt ord. Det er en sannhet vi skal se nærmere på i neste stykke.

(Forts. i neste nr.)

Holder ikke din kristendom, så holder Kristus!
(C. O. Rosenius)

18.-21. juli 1996:

Hør Raen, Vigilius og Wisløff på sommerens bibelsamling!

En komite arrangerer dette på Audnastrand leirsted, Snig, Sør-Audnedal. Talere blir studierektor ved Dansk Bibel-Institutt (DBI) Niels Ove Vigilius, prof. Carl Fr. Wisløff og misjonær Guttorm Raen.

Hvor?

Audnastrand ligger midt i Lindesnes kommune, 3,5 km sørover på rv. 460 fra kommunesenteret Vigeland. Turistatatraksjonen Lindesnes fyr ligger bare 23 km fra plassen, og til nærmeste by, Mandal, er det bare 15 km. Til Lyngdal: 22 km. Til Kristiansand: 60 km.

Leirstedet

er nytt og har et stort, fint uteareal, med fotball- og volleyballbane, lekeplass med

sandkasse og en stor plen. Det er gode bademuligheter for store og små, og kanoer for padling.

Priser

Voksne: kr. 750,- 7-14 år: kr. 420,- 4-7 år: kr. 210,- 0-4 år: gratis.

Påmelding

sendes til Eivind Nilsen, pb. 79, 4601 Kristiansand. Tlf. 38 01 59 09 (etter kl. 17.00). Her får du også program og andre opplysninger du trenger.

*Velkommen under mottoet:
Skriften kan ikke gjøres ugyldig!*

Har du kjøpt sangkassetten?

Du har nok lest om den i tidligere nummer av Bibelsk Tro. Vi fortsetter gjerne anbefalingen av denne samlingen gode, oppbyggelige sanger.

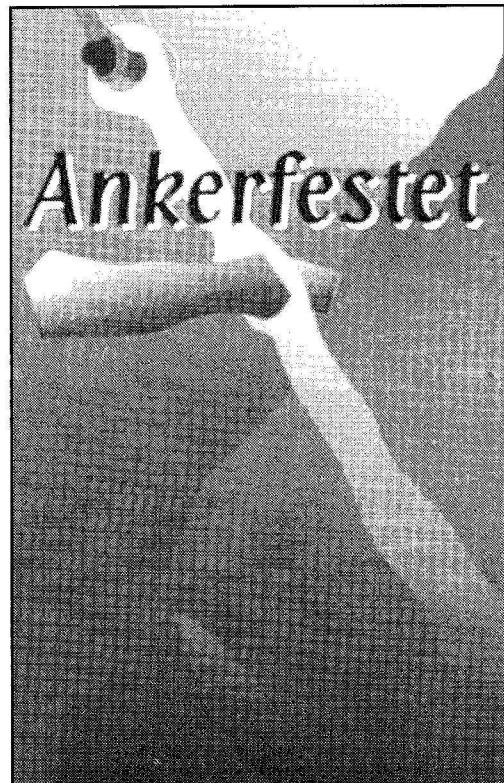
For deg som ennå ikke har skaffet den, opplyser vi at den koster kr. 80,- og kan bestilles fra Bibelsk Tros Kassettjeneste, pb. 116, 4320 Hommersåk. Tekstark medfølger.

Side A (Randi Espeseth):

1. Hvem er han som venter, venter?
2. På Golgata mitt hvilested.
3. Jeg vet et navn.
4. Mitt hjerte skal synge.
5. Jeg har vandret med Jesus.
6. Ankerfestet.

Side B (Anne-Margrethe og Ole Andreas Meling):

1. Den store lege nå er nær.
2. Trua får kvila.
3. Har du mot å følge Jesus.
4. Tenk hva det bringer av hjertefred.
5. Hårdreste ord.
6. Alt hva jeg har er Jesus.
7. Når mitt øye, trett av møye.

Bibelsk Tros Kassettjeneste

NYEKASSETTENDELA!

604 Øivind Andersen:	Når du ikke ser Jesus, ser han deg (Mat 11,2-6)	Arkivoptak
606 Øivind Andersen:	Israels plass i frelseshusholdningen I (Rom 9)	Arkivoptak
607 Øivind Andersen:	Israels plass i frelseshusholdningen II (Rom 10)	Arkivoptak
608 Øivind Andersen:	Israels plass i frelseshusholdningen III (Rom 11)	Arkivoptak
609 Øivind Andersen:	Bibelttime - 1Joh 1+2	Arkivoptak
610 Øivind Andersen:	Bibelttime - 1Joh 3+4+5	Arkivoptak
700 Øyvind Samnøy:	Forsonenget (3Mos 4,13-21)	Dirdal, febr. 1995
701 Øyvind Samnøy:	Jesus alene (Mat 17,1-9)	Dirdal, febr. 1995
702 Øyvind Samnøy:	Den første kjærlighet (Åp 2,1-7)	Gilja, febr. 1995
703 Øyvind Samnøy:	Åp 6,12-17+7,9-17	Gilja, febr. 1995
704 Øyvind Samnøy:	Rom 12,1-11	Gilja, febr. 1995
705 Øyvind Samnøy:	Gal 4,21-31	Gilja, febr. 1995
706 Øyvind Samnøy:	1Joh 2,1-2	Gilja, febr. 1995

Tidligere annonserete talekassetter

51 Øivind Andersen:	Det ene nødvendige (Luk 10,38-42)	Arkivoptak
52 Øivind Andersen:	Guds Sønn har gjort meg fri (Joh 8,31-45)	Arkivoptak
53 Øivind Andersen:	Ekteskapet i Guds Ords lys (Mat 5,27-32)	Arkivoptak
54 Øivind Andersen:	Medgang og motgang i Guds Ords lys (Salme 73)	Arkivoptak
55 Øivind Andersen:	Er du den som skal komme? (Mat 11,2-6)	Arkivoptak
450 Olaf Gjone:	De fem kloke og de fem dårlige jomfruene (Mat 25,1-13)	Riska, okt. 1995
451 Olaf Gjone:	Kongesønnens bryllup (Mat 22,1-13)	Riska, okt. 1995
452 Olaf Gjone:	Frelse kun i Jesu-navnet	Riska, okt. 1995
453 Olaf Gjone:	Tegnet i Jesu hender (Jes 49,13-16)	Riska, okt. 1995
454 Olaf Gjone:	Englebesøk	Riska, okt. 1995
455 Olaf Gjone:	Guds vrede – Guds nåde (Rom 5 6-11)	Riska, okt. 1995
456 Olaf Gjone:	Guds vitnesbyrd – frelsesvisshet (1Joh 5,9-13)	Riska, okt. 1995
457 Olaf Gjone:	Anfektelse og den riktige grunnvoll (1Kor 3,11)	Riska, okt. 1995
458 Olaf Gjone:	Jesus er veien (Joh 14,1-6)	Riska, okt. 1995
459 Olaf Gjone:	Bønn/Åndens hjelp og virkning (Rom 8,26-27)	Riska, okt. 1995
460 Olaf Gjone:	Å finne trøst i syndenes forlatelse (Jes 40,1-2)	Riska, okt. 1995
461 Olaf Gjone:	Vi har to naturer – Ånden og kjødet (Rom 7,19-8,2)	Riska, okt. 1995
462 Olaf Gjone:	Bli fylt av Ånden	Riska, okt. 1995
830 Reidar Eriksen:	Et liv i hellighet (Rom 12,1-5)	Nordlys, mai 1995
872 Oddvar Dahl:	Kan jeg vite at jeg er frelst? (1Joh 5,11-12)	Kongsv., apr. 1995
871 Kristoffer Fjelde:	Himmel eller helvete	Mosby, aug. 1995
872 Kristoffer Fjelde:	Den rike mannen og Lasarus (Luk 16,19-31)	Mosby, aug. 1995
873 Kristoffer Fjelde:	Den første fulle visshet (Heb 3,12-14)	Tasta, nov. 1995
900 Eivind Gjerde:	Vær vedholdende i bønnen	Lunden, okt. 1995
920 Kjell Dahlene:	Sannheten tro i kjærlighet (Ef 4,15)	Lunden, okt. 1995

Ellers har vi mange andre talekassetter for salg. Ønsker du fullstendig liste, kan du få det ved å henvende deg til kassettjenesten. Bruk adressen nederst.

SANGKASSETT:

1000 Randi Espeseth/Anne-Margrethe og Ole Andreas Meling:
Ankerfestet (kr. 80,-)

Des. 1995

Talekassettpriis kr. 40,-.

Skriv til Bibelsk Tros Kassettjeneste, postboks 116, 4320 Hommersåk.

Jeg bestiller kassett nr.:

Navn/adr.:

Kassett-opptak

fra Bibel- og bekjennelseskonferansen
Frøyland forsamlingshus 16.-18. februar 1996

1. *Norvald Yri:* Er det noe håp for meg? (I)
Fra Romerbrevet
2. *Norvald Yri:* Er det noe håp for meg? (II)
Fra Romerbrevet
3. *Carl Fr. Wisløff:* Grenseoppgang mellom luthersk og reformert teologi.
4. *Carl Fr. Wisløff:* «Vekter! Hvor langt på natt?»
5. *Norvald Yri:* Hva er sann, bibelsk vekkelse?
6. *Carl Fr. Wisløff:* I Jesu fotspor (Joh 12,24-33).
7. *Carl Fr. Wisløff:* Den kirkelige situasjon – Hvor står vi?

Stk.pris: Kr. 40,- + porto.

Bestilles fra Bibelsk Tros Kassettjeneste, pb. 116, 4320 Hommersåk.

Jeg bestiller kassett/-ene nr.:

Navn:

Adr.:

BESTILL BIBELSK TRO!!!

Send meg alle nr. i 1996. Ordinært abonnement
(kr. 100,-). Studentpris kr. 70,- (Stryk!)

GAVE: Send et årsabonnement til:

1) Navn/adr.:

.....

2) Navn/adr.:

.....

Send meg Bibelsk Tro hele resten 1996 og de av 1995-
utgavene det finnes restopplag av. Bet. bare kr. 150,- .

Bet. på forhånd (postgiro 0825 0578300 – bankgiro
3290.07.77786)/Send undertegnede girokort. (Stryk!)

Navn/adr.:

.....

Porto
kr. 3,50

Til

Tidsskriftet
BIBELSK TRO

Postboks 264

4350 NÆRBØ

Medarbeidere/ skribenter:

Øivind Andersen: Født 1905 i Oslo. Teologisk embetseksamen 1931. Lærer/rektor ved Fjellhaug skoler 1932–75. Har gitt ut flere bøker. Døde i 1994.

Olav Fjermeland: Født 1922 i Vegusdal. Bonde/kontorfullmekting. Forkynner i tre år i Indremisjonsselskapet. Frivillig forkynner i NLM.

Eivind Gjerde: Født 1965 i Bergen. Misjonsskolen på Fjellhaug 1985–89. Teologisk embetseksamen 1991. Feltpræst 1991/92. Fra høsten 1992 delt stilling som forkynner i NLM og lektor ved Kvitsund gymnas.

Jonas Hodnefjell: Født 1917 på Mosterøy. Forkynner i NMS 1939–57. Vaktmester på Misjonshøgskolen 1957–79. Frivillig forkynner i DISM og medlem av Stavanger kretsstyre av DISM i flere år.

Anfinn Line: Født 1925 i Time. Utd. agronom. Forkynner, deltid, Rogaland Indremisjon 1952–54, Den Indre Sjømannsmisjon, Stavanger krets 1955–67, Skien krets av Misjonssambandet fra 1980.

Willy M. Nilsen: Født 1948 i Talvik. Indremisjonsselskapets bibelskole i Oslo 1970–71. Kretsarbeider og sekretær for Den Indre Sjømannsmisjon. Fra 1995 kretssekr. i Oslo og Østfold krets/Vestfold krets av DISM.

**Krogedal
bok & papir**
4350 Nærø – 4341 Bryne

**Høyland
og Jæren
FORBRUKS-
FORENING**

Løssalgspris: Kr. 20,-

C

21046

Immanuel Fuglsang
Gudenåvej 168
DK-7400 Herning
DANMARK

ISSN 0804-0532

Returadr.:
Postboks 264
4350 Nærbø

*Hjem trodde det budskap vi hørte?
Og for hvem ble Herrens arm
åpenbart?*

*Han skjøt opp som en kvist for
hans åsyn, som et rotksudd av tørr
jord. Han hadde ingen skikkelse og
ingen herlighet. Vi så ham, men han
hadde ikke et useende så vi kunne ha
vår lyst i ham.*

*Foraktet var han og forlatt av
mennesker, en smertens mann, vel
kjent med sykdom. Han var som en
som folk skjuler sitt åsyn for,
foraktet, og vi aktet ham for intet.*

*Sannelig, våre sykdommer har han
tatt på seg, og våre piner har han
båret. Men vi aktet ham for plaget,
slått av Gud og gjort elendig.*

*Men han ble såret for våre
overtredelser, knust for våre*

*misgjerninger. Straffen lå på ham,
for at vi skulle ha fred, og ved hans
sår har vi fått legedom.*

*Vi før alle vill som får, vi vendte
oss hver til sin vei. Men Herren lot
den skyld som lå på oss alle, ramme
ham.*

*Han ble mishandlet og han ble
plaget, men han opplot ikke sin
munn, lik et lam som føres bort for å
slaktes, og lik et får som tier når de
klipper det. Han opplot ikke sin
munn.*

*Ved trengsel og ved dom ble han
revet bort. Men hvem tenkte i hans
tid at når han ble utsyddet av de
levendes land, så var det for mitt
folks misgjernings skyld plagen traff
ham?*

Jes 53,1-8